

světlík

Světlanekový časopis
20/2019

ilustrace: Martin Borek

Slovo redakce	3
Rozhovor s	4
Vzadu v sadu	6
Ochutnej čokoládu	12
Setkání s „Pečovkou“	13
František vzpomíná	14
Událost měsíce	15
Šotek	16
Náš kámoš	17
Stalo se	18
Ateliér Polňačka	22
Místo pro poezii	23
Výsledky ankety	24

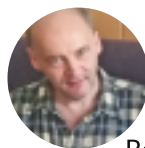
Fotografie čísla 20
Vzadu v sadu
foto: Patrik

Slovo redakce

Milé dámy a vážení pánové,

právě držíte v rukou 20. číslo světlankovského časopisu Světlík, ve kterém najdete spoustu zajímavých témat, např. rozhovor s naší novou vedoucí, pravidelnou rubriku „Stalo se“, také novou anketu a pár nádherných básní.

Přejeme Vám štěstí, zdraví, lásku a kéž každý z Vás najdete pod stromečkem právě to, co si přejete. Ať máte vydařený start roku 2020 a každý den slunce v duši.

Robert Bidmon
šéfredaktor časopisu

Rozhovor s Evou Šolcovou

text: Lenka a Robert

foto: Lenka

Eva u nás pracuje od léta letošního roku jako vedoucí centra denních služeb. A protože ji z nás zná jen málokdo, rozhodli jsme se položit jí pár otázek.

Co se ti honilo hlavou, když jsme tě požádali o rozhovor?

Byla jsem mile překvapená – až jsem ztratila slova.

Líbí se ti práce tady na Světlance?

Ano – moc se mi tu líbí.

Kam by ses chtěla podívat? A kde jsi byla nejdále?

Chtěla bych se podívat do nějaké africké země – třeba na Madagaskar. A nejdále jsem byla v Thajsku.

Odkud přesně pocházíš? Přiblížíš nám nějak tvoje rodiště?

Pocházím z města Námestovo – severní Slovensko. Je to krásná krajina, vysoké kopce, krásná přehrada a milí lidé. No, mohla bych povídat víc, ale budu šetřit zapisovatelku.

Je nějaký rozdíl mezi slavením Vánoc zde v Čechách nebo na Slovensku?

Máme jiná jídla, ale většinu tradicí máme podobné. Však jsme byli jedna země. Ale každá rodina si ty tradice přizpůsobí.

Máš ráda zvířata? Máte nějaké zvířátko doma?

Mám ráda zvířátka, ale nemám je moc ráda ve svém domě. Hlavně chlupaté. Ale máme doma čtyři želvy.

Čím bys pohostila návštěvu ze Světlanky?

A jéééje, kdy se k nám chystáte? Tak asi škvarková pomazánka, cibulka, dobré pečivo a samozřejmě Birell.

Co bys dělala, kdybys vyhrála 10milionů Kč?

.....chvíle ticha... Asi bych sestře dostavěla dům, něco bych dala na dobrou věc a pozvala bych Světlanku na oběd.

Jakou máš oblíbenou hudbu?

Mám ráda francouzské zpěváky, např. Pagny, Fiori...

Co tě vedlo k tomu studovat pedagogiku?

Od puberty jsem pracovala s dětmi, a tak se to ve mně nějak vyvíjelo.

Kolika jazyky mluvíš?

Třema – slovensky, francouzsky a anglicky.

Umíš tancovat? Šla bys s námi na ples?

S tím počítám – ráda půjdu.

V minulém čísle Světlíku byly vzkazy pro tebe – četla jsi je?

Ano, ano – četla jsem je.

Některé byly povzbudivé, ale při některých jsem se děsila, do čeho to jdu. Každopádně to byl příjemný začátek.

Co bys chtěla vzkázat našim čtenářům?

Aby i nadále četli Světlík a měli z toho radost.

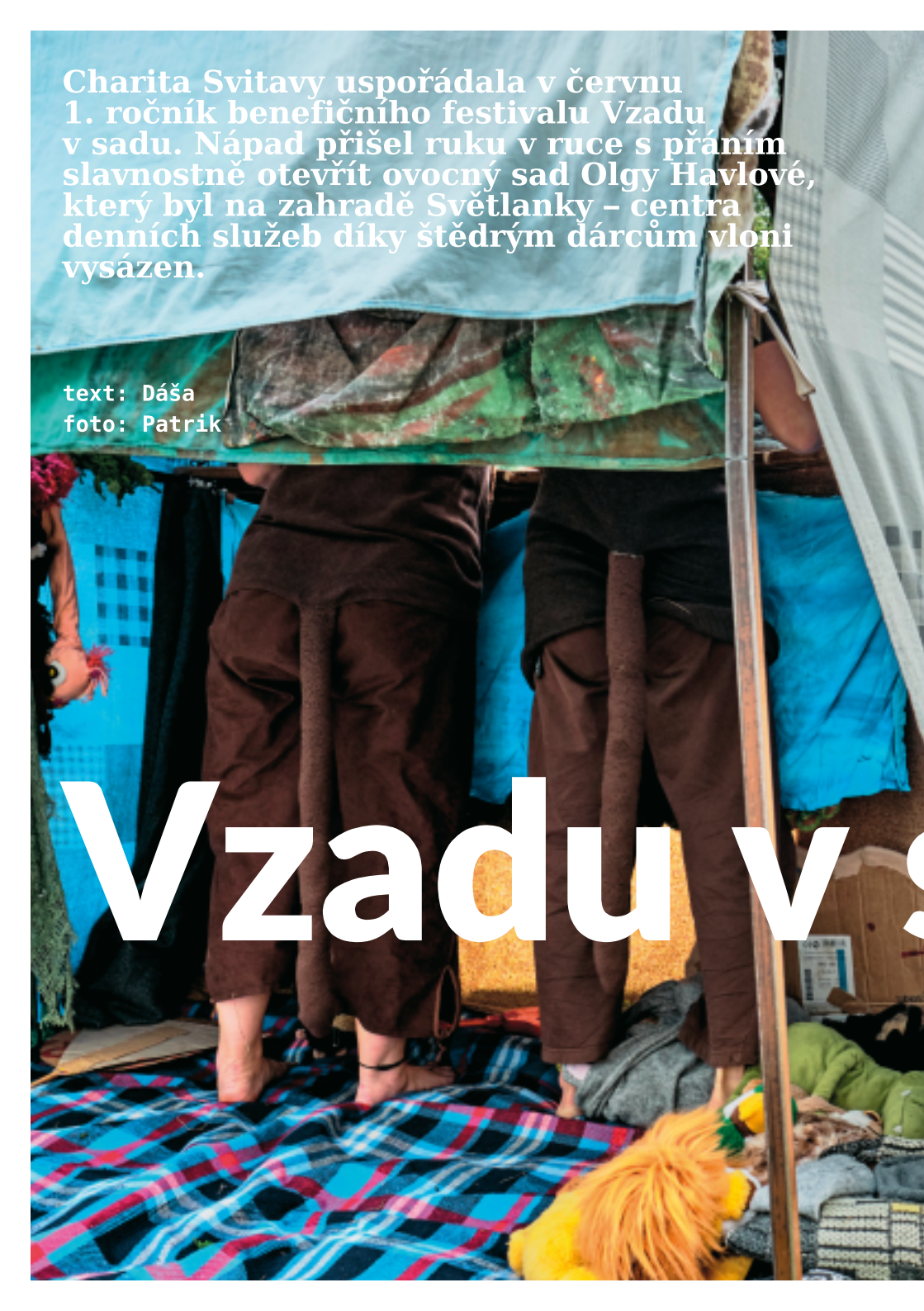
Děkujeme ti za rozhovor a přejeme ti pěkný den.

Charita Svitavy uspořádala v červnu 1. ročník benefičního festivalu Vzadu v sadu. Nápad přišel ruku v ruce s přáním slavnostně otevřít ovocný sad Olgy Havlové, který byl na zahradě Světlanky – centra denních služeb díky štědrým dárcům vloni vysázen.

text: Dáša
foto: Patrik

Vzadu v s

A large group of people, including children and adults, are sitting on the grass outdoors, watching a performance. In the foreground, a young girl in a pink floral dress sits cross-legged, holding a small white card. To her left, a boy in a blue t-shirt and a girl in a yellow dress are also visible. In the background, a man in a light blue shirt is taking a photo with a small camera. The audience is diverse in age, with many children and some adults. A blue tent is partially visible on the left side of the frame. The background features a green fence and large trees.

sadu

Reportáž z festivalu

Sad rozezvučel Josef Klíč, koncertní mistr Národního divadla v Brně. Spojení neformálního prostředí zahrady a vřelých tónů violoncella bylo neopakovatelné. Následovala mladá swingová kapela The Dozing Brothers, po ní komorní přemýšlivé duo Hugo a já, Kjara & friends s energií latinské Ameriky a úžasným hlasem zpěvačky. Poté Pavla Boučková, svitavská básnířka

s kytarou a medovým hlasem. Díky Pepině a Ňurce z Divadélka Jójo si přišly na své hlavně děti. Děvčata umí neuvěřitelně pracovat se svým malým

publikem, strhnout je svým nadšením a hlavně rozesmát. Básnickou a hlu-bokou strunu rozehrál Slávek Klecandr, textař, skladatel, kytarista a zakladatel kapely Oboroh. Vrcholem akce byla kapela Točkolotoč, svitavská etno pecka, která nenechá v klidu sedět ani největší taneční stydlíny.

Havlové. Na závěr obřadu žehnání přečetl P. Heryán z Benedikcionálu: „Obřad se zakončí vhodným zpěvem.“ A dodal: „A ten obstarají hoši z Točkolotoče!“

Přáli jsme si, aby to byl festival rodinný, voňavý a lahodný, radostný, plný dobré muziky a letní pohody.

Jsme nesmírně vděční P. Ladislavu Heryánovi, že přijal naše pozvání, provedl nás mile, moudře a srdečně celou akcí a požehnal sadu Olgy

Velice děkujeme všem, díky kterým mohl festival vzniknout. Děkujeme městu Svitavy za to, že podporuje kulturu! Dále Pardubickému kraji a radnímu panu Pavlu Šotolovi za to, že převzal nad akcí záštitu. Děkujeme Středisku kulturních služeb Svitavy za to, že s námi akci uspořádalo. Dále děkujeme: jídelně ZŠ T. G. Masaryka Svitavy, firmám Sportes Svitavy s.r.o., Aqua Nova s.r.o. Radiměř, Montez Svitavy, DTP centrum v.o.s. Svitavy,

Nápojová ambulance. Dále pánům Radkovi Štelčíkovi, Vladislavu Jarešovi a Patriku Jursovi, dobrovolníkům z Kooperativy, všem kapelám a muzikantům, Divadélku Jójo, P. Ladislavu Heryánovi, Římskokatolické farnosti Svitavy, Obchodní akademii Svitavy a zaměstnancům, dobrovolníkům a přátelům Charity Svitavy.

Děkujeme všem návštěvníkům.
 Díky Vám činí výtěžek akce bezmála
 26.000 Kč. Bude použit na vybudování
 cesty do sadu, po které se budou moci
 pohodlně pohybovat všichni klienti
 Světlanky, včetně lidí na vozíku
 a seniorů.

Ochutnej čokoládu

text: Iva

1. Udělejte si na ni ČAS
A KLID. Čokoláda má
ráda pokojovou teplotu.

Nechte ji chvíli odležet v pokojové teplotě, než se do ní pustíte. Nejdříve si ji dobře prohlédněte. Všimněte si, jakou má barvu, povrch, lesk. Šedavé mapy mohou znamenat tři věci: nedokonalou výrobu, teplotní šok nebo pokročilý věk. Ani jedno z toho nedělá čokoládu nejedlou, jenom trochu méně chutnou.

2. Při rozlomení tabulky by měl zaznít čistý a jasný zvuk „KRŮP“, signalizující, že krystaly kakaového másla ve vaší čokoládě vytvořily pevné a trvanlivé vazby. Přivoňte si a zamyslete se nad tím, co cítíte.

3. Dejte si čokoládu do pusy a nechte ji pomalu rozplynout na jazyku.
NEKOUSEJTE! Než nastoupí chuť, zaznamenejte, jakou

má čokoláda texturu. Je úplně hladká nebo v ní cítíte droboučné kousíčky? Je krémově vlhká nebo nahořkle suchá? Hodně jemné čokolády mohou působit ploše, protože z nich při dlouhém mletí a konšování vyprchalo mnoho charakteru kakaových bobů, zatímco kratší a hrubější mletí může zplodit „opravdovější“ čokoládu.

4. Teď se soustředte na vývoj chuti – od prvního dojmu, přes vrchol její intenzity až po postupný závěr. Prošla chuť ve vašich ústech nějakým vývojem? Jak dlouho chuť doznívá? Byly vám všechny její složky příjemné? Jestli ne, zamyslete se nad tím, které ano a které ne. Zkuste svůj chuťový prožitek popsat slovy. Lépe si jej tak zapamatujete...

Setkání s „Pečovkou“

Co myslíte? Je třikrát za sebou už tradice?

Pokud ano, tak můžeme hrdě říct, že již potřetí se konalo TRADIČNÍ každoroční předvánoční setkání s našimi milými seniory - klienty Charitní pečovatelské služby.

Jedlo se, pilo, ale hlavně povídalo. Není dobře člověku samotnému a sdílení radostí i starostí není nikdy dost. Krásnou adventní atmosféru

vykouzlilo vystoupení slečny Adélky, která zvládla zahrát ne na jeden hudební nástroj, ale rovnou na dva!

Z tváří všech zúčastněných se dalo číst, že jsou moc rádi vytrženi ze své běžné denní rutiny i ze svých domovů, kde mnoho z nich vzhledem k věku tráví většinu svého času a mezi lidí už se příliš nedostanou. Už teď se moc těšíme na příště!

Když jsem byl na vojně

Na základní vojenskou služku vzpomíná pan František

Narodil jsem se v Poličce. Do mých šesti let jsme s otcem a matkou žili v rodinném domě v ulici „Ve dvoře“ mezi pivovarem a divadlem. Za II. světové války byl tatínek totálně nasazen v Německu a maminka pracovala v továrně na munici u Poličky. V roce 1945 začal tatínek pracovat jako státní zaměstnanec, hradlář, v Semaníně a matka nastoupila do Svitavu jako tkadlena. V té době jsme dostali rodinný dům (tenkrát se tomu říkalo „po Němcích“) ve Svitavách na Havlíčkově ulici.

Vyučil jsem se jako klempíř v OSP Svitavy, kde jsem dva roky pracoval. Sem jsem musel nastoupit i po ukončení vojenské služby, jelikož jsem neměl odpracované povinné tři roky podmíněné vyučením se pro zaměstnavatele.

Jelikož jsem celý život katolík a nechtěl jsem vstoupit do komunistické strany, narukoval jsem k TP v Praze v Motole. Tříměsíční přijímač jsem absolvoval v Lázních Jeseník. Moje další cesta vedla do Karlových Varů, kde jsem strávil čtyři měsíce. Pracovali jsme na opravách střech a okapů. Jezdili jsme po celé republice.

„Holky o nás tenkrát moc nestály, spíš jsme volný čas vycházek trávili v hospůdce.“

Pracoval jsem na stavbách, pomáhal při bouracích pracích, opravách silnic, ale třeba i v zemědělství. Hodně

času jsme strávili v Jižních Čechách, například na Svatém Tomáši na Šumavě jsme opravovali objekt Pohraniční stráže. Budovali jsme také silnici ve vojenském prostoru Libavá mezi Zeleným křížem a Černým potokem.

Jako ostatní jsem měl hodnost vojín. Poznal jsem zde spoustu chlapů z Čech, Moravy i Slovenska. Všichni jsme byli „politicky nespolehliví“, synové sedláků, živnostníků, kněz a byl mezi námi i jeden se šlechtickým titulem. Uniformy jsme všichni nosili zelené, kousavé, s černými výložkami. Holky o nás tenkrát moc nestály, spíš jsme volný čas vycházek trávili v hospůdce.

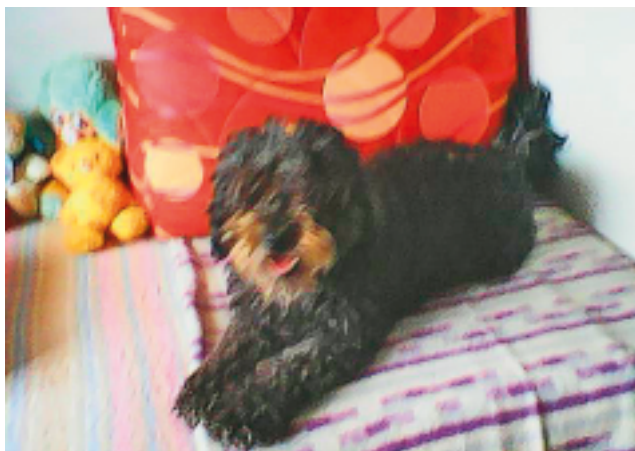
Den před Štědrým dnem roku 1960 jsem se z vojny vrátil zpátky do Svitav. Pracoval jsem pak ve Stavebním podniku jako klempíř, ve skladech Svitapu, na kartonážce v Tabačce, u mlýna slévárenských písků ve slévárně TOSu - celkem 40 let a vždycky rukama.

Událost měsíce

V prosinci k nám tradičně zavítal Mikuláš s doprovodem anděla a čerta. Je to neuvěřitelné, ale čert opět odešel s prázdným pytlem, i když se někteří museli draze vykoupit nějakou tou písni. Všichni zúčastnění nakonec odcházeli s dobrým pocitem, obdarováni andělem a potěšení povzbudivým slovem Mikuláše. Nezapomeňme však na poslední slova čerta: „Však já se za rok ukážu znova.“ Takže milí přátelé, ne že budete v tom novém roce zlobit!

text a foto: Lenka Šimperská

V březnu 2016 přivezl tatka malé černé štěně. Pořídít si pejska byl náš společný nápad. Dali jsme mu jméno Šotek, protože v naší rodině se toto jméno dědí z pejska na pejska. Šotek je také jméno pro skřítku. Rád si hraje s balónkem a hadrou, kterou mu ušila mamka. V poledne mu dáváme oběd. Dostává většinou granule a vodu. Rád lehává na gauči, nebo pod křeslem. Tam je jeho místo. Má také kamarádku, fenku Žofinku. Žofinka je kámoška od sousedů. Rád se také s námi mazlí. Když přijdu odpoledne ze Světlanky, tak mne s radostí vítá.

Večer, když se táta vykoupe, tak mu všichni dáme maso. Je to náš mazlíček. Také ho češu, to má moc rád. Na procházky většinou chodí sám. V oblíbě má pamlsky. Nejradši má takový ty masový tyčinky. Šotek nás ale někdy neposlouchá. Když byl malý, rozkousal mi ponožky. Zlobila jsem se na něj, ale brzy jsem mu to odpustila. Je totiž roztomilý, a mám ho moc ráda.

Náš kámoš z Ameriky

Četba na pokračování

Corey Tut je newyorský muzikant a umělec. Příjmení TuT si spousta lidí spojuje se jménem egyptského faraona Tutanchamona. Jde však pouze o zkráceninu rodinného příjmení.

Corey je náš kámoš z New Yorku. Občas za námi přijede na návštěvu. Většinou si píšeme maily a sem tam posíláme poštou dopisy s obrázky,

co jsme pro něj namalovali. Tentokrát ovšem došlo na malý videochat. Měli jsme nachystáno tolik otázek, že by bylo škoda se s Vámi o to nepodělit. Přepis tohoto rozhovoru si budete moci přečíst v naší nové rubrice četby na pokračování.

1. Umíš číst noty? (Lenka)

Trochu, ale ne skvěle. Nemám tolik tréninku. Bývalo to lepší, ale jenom trochu.

2. Viděl's někdy skutečnou mumii?

Ano. Skutečnou mumii jsem viděl, když jsme byli s Geraldem v Egyptě. V Káhiře, na výstavě krále Tuta.

3. Jel's někdy na koni? (Jitka)

Ano. Několikrát, když jsem byl malý. A pak když, jsem se přestěhoval do Los Angeles, hodně hodně hodně dávno, a Gerald tam taky bydlel. Řekl: Ráno půjdeš se mnou a já tě vezmu na speciální zážitek, jako přivítání tě v LA, budeme se skvěle bavit. Probudil mě kolem šesté ráno, což já teda nemám rád vstávat tak brzo ráno. Potom mě vezl do hor, kde jsme přijeli na koňskou farmu. Vytasil se s tím, že se projedeme na koni. Ne moc nadšeně jsem souhlasil. Koně zrovna snědli snídani, když jsme na nich šli jezdit. A můj kůň začal zvracet... zvracet spoustu zelených zvratků a přitom rozhazoval hlavou ze strany na stranu, takže mě ty zvratky pokryly. To bylo naposledy, co jsem jel na koni. Takže už žádní koně. Díky Geralde... Za nic!

(..... pokračování příště)

Stalo se...

Poslední číslo časopisu jsme končili tím, že se chystáme na hudební festival Vzadu v sadu. Milí čtenáři – bylo to velkolepé. Postřehy jste se jistě dočetli na předchozích stránkách. A kdo jste tam nebyli, tak to můžete napravit, protože příští rok se akce bude opakovat. Takže si запиšte do kalendáře – 20. 6. 2020.

Jak už jsme zmiňovali v minulém čísle, naše Charita prochází velkými změnami a tou největší změnou je nová paní ředitelka. Do ředitelského křesla nám usedla Vendula Kouřilová. Na Charitě ve Svitavách pracovala od roku 2016 jako vedoucí Světlinky. Do funkce ředitelky jí přejeme, aby stála pevně nohama na zemi, pevné nervy, spoustu pracovního elánu, kéž nám moudře řediteluje a samozřejmě, aby měla vždy důvod k úsměvu.

V létě jsme se věnovali našemu cíli tohoto roku – Roku zdraví.

A proto jsme podnikali časté turistické výšlapy. No považte, v Letovicích se nám tak moc líbilo, že jsme tam byli dvakrát během třech týdnů.

Na konci prázdnin se opět pořádal turnaj Svitavského tenisového srdce. Naše Charita patřila mezi obdarované a finanční dar byl použit na

dofinancování nového auta, které nám na Světlance slouží. Na toto auto přispělo i Město Svitavy. A velké poděkování patří i společnosti Rohlík.cz, která nám dofinancovala svozy klientů. Velké díky všem.

I letošní září jsme se vydali na charitní pouť – tentokrát do Králík na Horu Matky Boží.

Prožili jsme nádhernou kytarovou mši, dostalo se nám poutavého výkladu o tomto poutním místě, oběd byl echt dobrý a někteří zamířili i do úžasného Království sov a papoušků a někdo odpočíval v kavárně. Opět jsme prožili nádherný den a už nyní se těšíme, kam budeme putovat příští rok.

Konec září a svátek svatého Vincence (zakladatele charitní péče) je spojen se dnem otevřených dveří. Svitavští kněží sloužili mši s úmyslem za naši Charitu a nakonec nám bylo popřáno, abychom na přímluvu sv. Vincence stále zakoušeli to, že láska je velká. Na Světlance se ten večer uskutečnilo promítání filmu Hiphop-erace, a tak jsme mohli zkouknout, jak péči o seniory dělají jinde a jak může „sociální práce“ vypadat.

Podzim pro nás neznamená úbytek sil, ba naopak. Někteří z nás na sobě začali pořádně makat a využívají nových možností v naší tělocvičně. A tak už jen necvičíme, ale i posilujeme s čímkama a ti

odvážnější dokonce i boxují do boxovacího pytle. Přes všechnu bezpečnost si v tělocvičně dokážeme užít spoustu legrace. Tělocvična byla vybavena díky firmě Konzum v programu Společně za úsměv.

Další podzimní radostí pro nás byl úspěch na Burze filantropie s projektem Ateliér plný života – podpořte nás v tvoření. Všem donátorům moc děkujeme, jsme totiž rádi, že máme možnost využívat dílny i ateliér.

Během podzimu k nám dorazila tato speciální nadílka od firmy Westrock ve Svitavách. Tato firma nám darovala spoustu papíru do našeho výtvarného ateliéru. To se to bude malovat. Měli jsme co dělat, aby se nám to všechno vlezlo do auta.

Na Světlaně máme dveře otevřené všem těm, kteří se s námi chtějí podělit o zážitky z nejrůznějších misí, z cest... Během misijního měsíce října k nám přijela se svým poutavým vyprávěním Kateřina Loffelmannová, která nám přiblížila působení Charity na Haiti. Dalším vyprávěním nás dos-

tala Tereza Hurychová, která část svého života strávila na misích s organizací „Lékaři bez hranic.“ V různých částech světa věnovala svůj čas, péči a pozornost ke zmírnění dopadů války, nenávisti a lidské zloby. Jsme moc rádi, když se k nám někdo s takovými zážitky dostane.

Že tým naší Charity dokáže velké věci – o tom jsme se již v minulosti několikrát přesvědčili. Není ale na škodu občas to všechno přezkoušet. Dobrovolnický projekt pracovníků nás v tom ale opět utvrdil. Jednu podzimní sobotu jsme se

sešli a společnými silami jsme napekli 15 000 sušenek. Práce v tak provoněném prostředí se nejvíce líbila našim nejmenším pracantům, na škodu nebyl občasný košť kvality a někomu se o sušenkách možná i zdálo. Velký dík patří všem, kteří se na tomto projektu podíleli. Děkujeme firmě Adfors, Školní jídelně při T. G. Masaryka ve Svitavách a firmě Rohlík.cz.

Ateliér Polňačka

Adam a Eva

Lukáš Andrlé, Marián Zahradník
latex na papíře, 72 x 144 cm
2019

Solitér

Monika Kumpertová, Josef Coufal,
Lenka Šimperská
akryl na papíře, 21 x 29,7 cm
2019

báseň: Milada Kocourková
ilustrace: Milada a Tom

Podzim na Vysočině

Viděla jsem mnohé kraje v jeseni
i slunečné svahy révy vinné.
Však nejkrásnější, věřte mi,
je podzim na mé Vysočině.

Vyběhneš do stráně a vidíš celé okolí.
Rubínky šípků, se červenají u trati.
Vůně ohníčků táhne od polí,
chce se ti zvadlým listům brouzdati.

Les splývá s obzorem v namodralý tón,
zlatovlasé břízky tvůj pohled rozveselí.
Malíř „Podzim“ měl velký shon,
vystrojit přírodu jako na neděli.

Obloha – to je modrý květ čekanky,
na babím létě je duha v rosné krůpěji.
Obrázek, jako vystřižený z čítanky,
i srdce – náhle bije prudčeji.

Vyzdobil tě Vysočino,
Podzim vznešený,
to proto, žes drsnější, než jiné kraje.
Neměnila bych tě za jiné místo na zemi,
neb pod drsnou slupkou, sladké jádro
zraje.

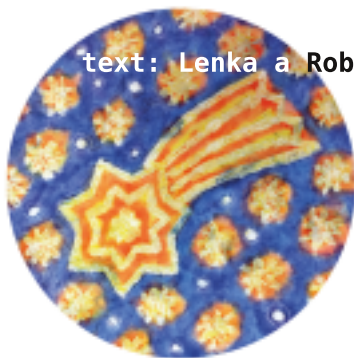
Viděla jsem mnohé kraje v jeseni
i slunečné svahy révy vinné,
však nejkrásnější, věřte mi,
je podzim na mé Vysočině.

Výsledky ankety

Těšíte se na Vánoce? Proč?

text: Lenka a Robert

**Tradičně přinášíme
výsledky ankety, kde
jsme se Vás ptali, jestli
se těšíte na
Vánoce a proč.**

Dostali jsme 29 odpovědí, za které Vám velmi děkujeme. A tady už jsou výsledky.

26 respondentů se o Vánocích těší na:

- setkání rodina a přátelé (13x)
- dárečky (12x)
- vánoční pohodu (8x)
- pohádky (7x)
- zpívání koled (6x)
- pohoda u stromečku (5x)
- vůni Vánoc (3x)
- cukroví (3x)
- kapra se salátem (2x)
- snad bude sníh (2x)
- narození Ježíška (2x)
- nový tablet a sportovní soupravu
- rodinný orchestr
- řízek
- štěstí lidí na celém světě
- procházky do přírody
- odpočinek
- je to křesťanská tradice
- nebudu muset brzo vstávat
- večery u rozsvíceného stromečku
- těším se, ale stojí to spoustu peněz
- půlnoční mši v kostele

3 respondenti odpověděli takto:

- o Vánocích je mi smutno
- další respondenti se více nevyjadřovali ke svým důvodům